

Arrest

nr. 247 052 van 11 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot niet in overwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging (weigering verblijf na inreisverbod).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2017 wordt, wat verzoeker betreft, beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker en mevrouw J.A. leggen op 4 december 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze wordt geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.3. Op 25 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 juli 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 5 februari 2020 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 9 juli 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister om de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*"[A.,H.] Nationaliteit Ghana Geboren op 22.12.1967
Verblijvende te [...] NN. [...]"*

ALIASEN: [Q.,P.] (°02/05/1960); [A.F.] (°10/02/1964); [A.F.] (°14/05/1954); [A.F.] (°16/02/1964); [A.M.] (°02/02/1960); [A.K.Y.S.] (°27/12/1960); [A.I.] (°15/09/1954); [B.M.] (°21/01/1964); [B.F.] (°27/01/1966); [C.J.] (°26/06/1961); [H.M.] (°01/12/1964); [K.A.] (°16/12/1962); [O.P.] (°02/05/1960); [K.A.] (°16/12/1961)

U heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend op 05.02.2020 (bijlage 19ter), als wettelijk geregistreerde partner van de genaamde [A.J.] (RR: [...]) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee voorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van met inreisverbod voor 8 jaar, hetwelke u werd betekend op 03.05.2017 en die niet werd opgeschort of ingetrokken. De feiten ten grondslag van deze maatregel zijn: geen gevolg gegeven aan inreisverbod voor 3 jaar, betekend op 20.01.2017; reeds 11 keer veroordeeld door een correctionele rechtbank in België, waarvan de laatste keer op 03.01.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens gijzeling, diefstal met geweld of bedreigingen, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens. Sinds de laatste veroordeling maakt hij ook het voorwerp uit van meerdere PV's (openbare zedenschennis, diefstal).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende wettelijke levenspartner, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing verzoeker betekend, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn wettelijke levenspartner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat de beslissing dd. 31.07.2020, niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het familieleven. Terwijl verzoeker, als familielid van een Belg, door zijn aanvraag gezinshereniging expliciet zijn recht op familieleven inroept, doet verweerder geen enkele afweging van de belangen van verzoeker waardoor dus afbreuk wordt gedaan aan het artikel 8 E.V.R.M.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad aanvaardt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met de wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit. Van het bestaan van een beschermenswaardig privéleven worden verder evenwel geen concrete elementen naar voor gebracht.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve

verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoeker houdt onterecht voor dat zijn gezinsleven niet in rekening is gebracht en de bestreden beslissing op geen enkele wijze een beoordeling of belangenafweging reflecteert. Inzake verzoekers vraag tot gezinshereniging met zijn partner in België, wijst verweerder op het gegeven dat verzoeker nog onder inreisverbod, ingegeven door ernstige redenen van openbare orde, staat en benadrukt hij dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen zijn partner er toe zou verplichten hem te vergezellen en eveneens het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Hij ziet geen concrete banden van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn partner die maken dat zij in geen geval, zelfs niet tijdelijk, van elkaar kunnen worden gescheiden.

Bovendien moet worden vastgesteld dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar reeds rekening hield met het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn partner, maar hij oordeelde dat, in het kader van artikel 8 van het EVRM, de redenen van openbare orde in elk geval zwaarder wegen dan het gezinsleven. Verzoeker had de kans om zijn beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing uit te putten. Deze beslissing is thans definitief in het rechtsverkeer.

Verzoekers gezinsleven met zijn partner werd verder andermaal in rekening gebracht bij de weigeringsbeslissing van 10 juli 2019 inzake de eerste aanvraag tot gezinshereniging. De Raad stelde in zijn arrest van 10 december 2019 met nr. 230 005 reeds vast dat de in deze beslissing doorgevoerde beoordeling

inzake het gezinsleven met de partner in overeenstemming was met artikel 8 van het EVRM. In dit arrest kan worden gelezen als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt aldus overwogen dat ondanks het feit dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben sinds 2014 en in 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, hij niettemin strafbare feiten is blijven plegen ondanks dat hij diende te weten dat dit een gezinsleven kon compromitteren.

Vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoeker verschillende keren werd gerepatrieerd naar Ghana en Spanje en reeds vele malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is vele jaren bewust in België gebleven in een situatie van precair verblijf, en zijn gedragingen getuigen niet van een goede integratie in de maatschappij. Verder wordt gemotiveerd dat er geen elementen zijn met betrekking tot een medische problematiek in hoofde van verzoeker, noch met betrekking tot zijn leeftijd die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. De bestreden beslissing besluit dat het gezin de mogelijkheid heeft om ofwel een langeafstandsrelatie te onderhouden, ofwel zich elders te vestigen met het oog op een verdere samenwoning. Tenslotte merkt de bestreden beslissing ook nog op dat verzoekers partner voorheen de Ghanese nationaliteit had, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat zij terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot een proportionaliteitstoets.

Verzoeker verklaart zich hiermee niet eens, maar laat na zelf concrete elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze proportionaliteitstoets onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.”

Verzoeker, die in het kader van zijn thans voorliggende aanvraag wezenlijk geen nieuwe elementen naar voor bracht die de eerder reeds gedane beoordelingen onderuit zouden kunnen halen, maakt geenszins aannemelijk dat de in de bestreden beslissing gedane beoordeling niet kon volstaan of deze als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken.

Verzoeker betwist niet dat hij actueel het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor acht jaar, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zijn actuele verblijf in België is een duidelijke overtreding van dit inreisverbod. De mogelijke scheiding van de partner is ook eerder een gevolg van dit inreisverbod dan van de bestreden beslissing. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker echter, via de geëigende procedure overeenkomstig artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de opheffing of opschorting van het inreisverbod gevraagd. Rekening houdend met het gegeven dat het verblijf van verzoeker in België steeds precair dan wel illegaal was, kon noch verzoeker noch zijn partner ook een gerechtvaardigde verwachting hebben dat het gezinsleven kon worden uitgebouwd of voortgezet in België. De wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner dateert trouwens van 4 december 2018, toen verzoeker reeds onder inreisverbod stond. Verzoeker en zijn partner moeten er zich op dat ogenblik van bewust zijn geweest dat, zolang het inreisverbod geldt, de samenwoning in België in beginsel niet mogelijk is. In de voorliggende omstandigheden kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat er geen concrete elementen van afhankelijkheid spelen in de relatie met zijn partner, waardoor hij niet is verhinderd om de nodige stappen tot het opheffen of opschorten van het inreisverbod te zetten vanuit zijn land van herkomst. De partner kan er dan voor opteren om verder in België te verblijven. Er blijken ook geen belemmeringen om de gezinsbanden op alternatieve wijzen verder te zetten, via de moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken van de partner aan verzoeker in het land van herkomst. In het kader van de eerdere procedure werd trouwens, zoals aangehaald, ook reeds vastgesteld dat geenszins blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Verzoeker acht de bestreden beslissing niet proportioneel, omdat deze tot gevolg heeft dat hij niet bij zijn partner in België kan verblijven terwijl de overheid geen enkel voordeel zou hebben bij het nemen van de beslissing. Dit betoog kan geenszins worden aangenomen. Hiervoor volstaat het reeds op te merken dat het inreisverbod voor acht jaar werd opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Op geen enkele wijze argumenteert verzoeker ook als zou dit ernstige gevaar voor de openbare orde niet langer voorhanden zijn.

Het kan in de voorliggende omstandigheden geenszins als disproportioneel worden beschouwd waar verzoeker wordt gevraagd de gevolgen van het hem opgelegde inreisverbod na te leven, minstens de nodige stappen voor de opheffing of opschorting hiervan te zetten vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect van het gezinsleven ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog steeds van kracht zijnde inreisverbod voor het Schengengrondgebied genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 8 jaar.

2.

Verzoeker merkt op dat verweerder weigert verzoekers aanvraag tot verblijf “in overweging te nemen” wegens het vermeende inreisverbod.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling verhindert, ingevolge een inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten, een aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf in niet overweging te nemen.

Overigens is een beslissing om een aanvraag tot verblijf in niet overweging te nemen in een wet noch in een KB voorzien waardoor er sprake is van machtsmisbruik.

3.

Daarnaast heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat het artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt/niet in overweging neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

4.

In casu tracht verweerder volledig onterecht het onderzoek ten gronde van de verblijfsaanvraag van verzoeker volledig (mede) te omzeilen door te stellen dat er een inreisverbod is en geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner bestaat waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker merkt op dat verweerder zonder enige verdere motivatie/bewijs poneert dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner zou bestaan waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker werd zelf door verweerder nooit uitgenodigd/gehoord om aan te tonen dat hij, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is en/of zijn Belgische wettelijke levenspartner is de mogelijkheid is om voor onbepaalde tijd het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

5.

Dienaangaande wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat bij gebreke aan een voorafgaand (uitnodiging tot) verhoor van verzoeker, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat er in casu geen zodanige afhankelijkheidsverhouding zou zijn die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoeker de bestreden beslissing te betekenen, verzoeker werd uitgenodigd om gehoord te worden (om ondermeer aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner welke de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt) .

6.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande zijn afhankelijkheidsverhouding met zijn wettelijke levenspartner en op geen enkele wijze kan gescheiden worden van hen alsnog neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat er sprake is van schending het art. 20 VWEU nu geen grondig voorafgaand onderzoek door verweerder heeft plaatsgevonden aangaande de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker, zijn wettelijke levenspartner die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat immers de bestreden beslissing gesteund is op een stereotype motivering (welke voor tal van beslissingen kan gelden) en kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering."

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. In de beslissing kan zo worden gelezen dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende als wettelijk geregistreerde partner van een Belgische vrouw en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder duidt dat om op deze rechtsgrond het verblijfsrecht als gezinslid te verkrijgen enerzijds dient te zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds de aanvrager het recht op binnenkomst moet hebben in België. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet beschikt over dit laatste recht, nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor acht jaar dat nog steeds van kracht is en dat noch opgeheven noch geschorst is. Hij stelt dat verzoeker zich bevindt in de situatie van artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder is nagegaan of verzoeker alsnog een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend conform het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16. Hij stelt echter vast dat uit niets blijkt dat de Belgische partner als gevolg van de genomen beslissing zal worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten en de hiervoor vereiste afhankelijkheidsrelatie niet voorhanden is.

De voorziene motivering is geenszins als volstrekt stereotiep te beschouwen, nu deze duidelijk ingaat op de individuele situatie van verzoeker. Ten overvloede dient bovendien te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. Op 3 mei 2017 wordt verzoeker een inreisverbod voor acht jaar opgelegd. Niettegenstaande het inreisverbod leggen hij en zijn Belgische partner op 4 december 2018 in België een verklaring van wettelijke samenwoning af, die wordt geregistreerd in het bevolkingsregister. Op 5 februari 2020 dient verzoeker een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner in België. De gezinshereniging met een wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie, zoals in casu, wordt geregeld in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op de voormelde aanvraag.

Verzoeker argumenteert dat verweerder niet vermocht zijn aanvraag niet in overweging te nemen, omwille van het inreisverbod. Hij stelt dat voor een dergelijke beslissing geen rechtsgrond bestaat. Hij stelt dat geen enkele wettelijke bepaling verhindert dat hij in België, ook al staat hij onder inreisverbod, een verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet indient.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wel degelijk heeft behandeld en onderzocht. Zo motiveert verweerder dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ten gronde te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in deze wetsbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België. Hij stelt vast dat dit laatste niet het geval is, nu verzoeker nog valt onder de gelding van een inreisverbod voor acht jaar. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder bij de behandeling van verzoekers verblijfsaanvraag de richtlijnen die voortvloeien uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 in aanmerking heeft willen nemen en dat hij heeft onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch gezinslid een dusdanige afhankelijkheidsrelatie bestaat die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan verzoeker kan rechtvaardigen. Hij stelde echter vast dat dit niet blijkt.

De vermelding in de bestreden beslissing dat de akte die aantoonde dat de aanvraag werd ingediend moet worden ingetrokken en als “onbestaande” moet worden beschouwd, is moeilijk verenigbaar met het onderzoek van de aanvraag dat wel degelijk heeft plaatsgevonden. Vaststelling blijft in elk geval dat verweerder de aanvraag wel degelijk onderzocht. Uit verweerders optreden kan slechts worden afgeleid dat hij er zich van bewust was dat hij niet vermocht de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker buiten beschouwing te laten of als “onbestaande” te beschouwen op basis van de enkele vaststelling dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod. De Raad benadrukt ook dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin verweerder verzoeker het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet (als wettelijk samenwonende partner van een statische Belg) heeft geweigerd (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Nu niet kan worden vastgesteld dat verweerder zonder meer heeft geweigerd om verzoekers aanvraag te behande-

len en te onderzoeken omwille van het inreisverbod, blijkt niet dat verzoekers betoog aanleiding kan geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing of dat hij hierbij een voldoende belang heeft.

2.2.5. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd verzoeker op 3 mei 2017 een inreisverbod voor acht jaar opgelegd, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer. Verzoeker haalt geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing onderuit dat hij actueel valt onder de gelding van dit inreisverbod en dit maakt dat hij actueel het recht op binnenkomst niet heeft.

2.2.6. In artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

2.2.7. Het in de bestreden beslissing aangehaalde artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”.

2.2.8. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld *“dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en in punt 52 dat aan deze doelstelling *“afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

2.2.9. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan het gestelde in de bestreden beslissing, in navolging van de Raad van State in zijn arrest van 9 augustus 2016 met nr. 235.596, dat om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten niet enkel moet zijn voldaan aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden maar de betrokkene ook het recht tot binnenkomst in België moet hebben. De Raad van State oordeelde dat de vaststelling dat de betrokkene nog valt onder de gelding van een inreisverbod gebaseerd op de artikelen artikel 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet kan volstaan zonder dat nog verder moet worden gemotiveerd in het licht van onder meer de artikelen 40bis, 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangegeven hiermee niet akkoord te gaan, volstaat niet om enige onwettigheid of onregelmatigheid aan te tonen.

2.2.10. Wat betreft de incidentie van een geldend inreisverbod op een verblijfsaanvraag van een familielid van een statische Unieburger, zoals in casu, was het Hof van Justitie wel nog van oordeel dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Zo kan volgens het Hof *“de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.”* Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit *“dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (§ 65).

Het vereiste onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU werd onmiskenbaar doorgevoerd in de bestreden beslissing. Verweerder heeft vastgesteld dat niets erop wijst dat indien verzoeker het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten, zijn partner zou zijn verplicht hem te vergezellen en eveneens dit gehele grondgebied te verlaten.

Zoals verweerder correct heeft opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het louter bestaan van een gezinsband niet volstaan voor de erkenning van het afgeleid verblijfsrecht. Noch in het kader van zijn aanvraag noch in het kader van huidig beroep bracht verzoeker concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op een afhankelijkheid tussen hem en zijn partner die kan maken dat deze laatste in navolging van hem zou worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 20 van het VWEU heeft miskend, dat hij bij de motivering en beoordeling hieromtrent enige concrete indicatie van de vereiste afhankelijkheidsband veronachtzaamde of dat hij in dit verband geen redelijk en zorgvuldig onderzoek voerde.

2.2.11. Rekening houdend met de aangehaalde wettelijke bepalingen en nu de bestreden beslissing een toetsing inhoudt van de voorwaarden zoals opgelegd door het Hof van Justitie, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft.

2.2.12. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 20 van het VWEU, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Machtsmisbruik wordt evenmin aangetoond.

2.2.13. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Hiervoor volstaat het reeds om op te merken dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.2.14. In zoverre verzoeker zich beroept op het hoorrecht en de rechten van verdediging en hij stelt dat hij ten onrechte niet is gehoord in verband met de aan te tonen afhankelijkheidsband overeenkomstig artikel 20 van het VWEU, benadrukt de Raad dat de ingeroepen schending hiervan enkel tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker geeft echter op geen enkele wijze aan dat hij nog gegevens naar voor had kunnen brengen die alsnog een aanwijzing konden vormen van de vereiste afhankelijkheidsband of die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel is dan ook niet voorhanden. De ingeroepen schending van de rechten van verdediging en van het hoorrecht kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.15. Het betoog van verzoeker dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86 is verder niet dienstig. Immers valt verzoeker, die zich in het kader van de thans voorliggende aanvraag beriep op een recht op gezinshereniging als wettelijk samenwonende partner van een Belgische vrouw, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 van de richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is niet van toepassing op de gezinshereniging met Unieburgers (artikel 3.3). Het betoog dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, verzoeker te horen over zijn gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. Verweerder was immers in casu niet gebonden door de richtlijn 2003/86 of meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

2.2.16. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker, die wist dat hij nog onder de geldig viel van het hem opgelegde inreisverbod voor acht jaar van 3 mei 2017, toont met zijn uiteenzetting niet concreet aan dat het rechtszekerheidsbeginsel is miskend door het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS